

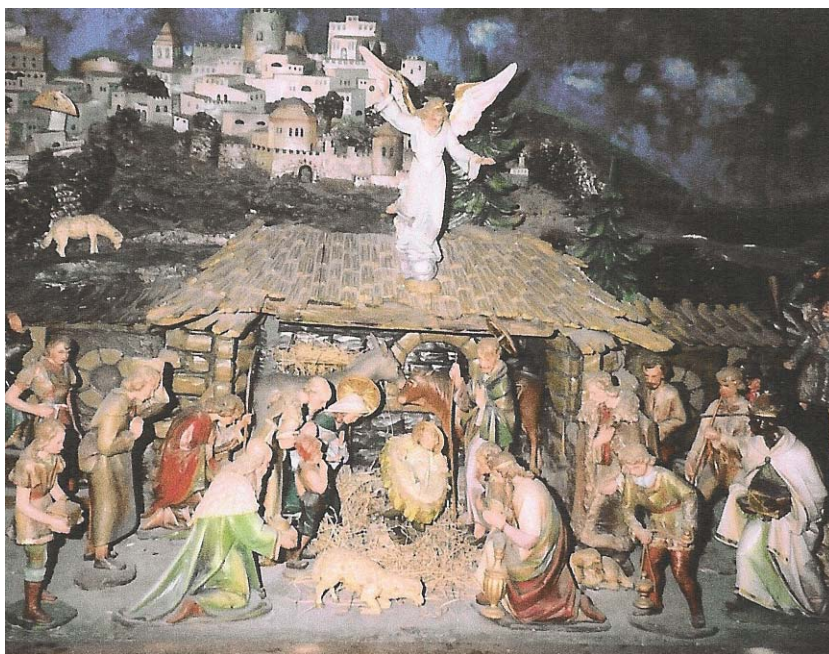
Prosinec

„Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi“

Díky za vtělení

Náš křesťanský život nemá být jen doprovázen, ale přímo prosáknut modlitbou. Výraznou a vynikající adventní i vánoční modlitbou je *Anděl Páně*. I když se jej nemodlíme výlučně v této době, můžeme jej právě nyní prožívat s větší naléhavostí a vroucností. Vždyť jádrem této modlitby je podivuhodné sdělení o příchodu Boha na svět: „*Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.*“ Jde o jednu z ústředních pravd naší křesťanské víry, bez níž by se celá další věroučná soustava rozpadla. Tuto pravdu vyjádřil v Písmu svatém evangelista sv. Jan a je na začátku 14. verše 1. kapitoly Prologu jeho evangelia, kde je v další části tohoto verše uvedeno: „*Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.*“ Souvislost obou částí verše je zcela zřejmá. Nejde o nějaké všeobecné uskutečnění slova, vyplnění slibu nějakým skutkem lidské činnosti, jako když někdo mluví o určité práci a pak ji vykoná nebo když se uskuteční myšlenka (slovo-nápad) nějakého vědce či umělce. Svědčí se zde o *události*, v níž Bůh Otec posílá svého „jedorozeného“ Syna, protože tento Ježíš Kristus je jediný a pravý Syn Boží, Bůh a zároveň člověk čili Bohočlověk. Bohem je od věčnosti. Tím, že na sebe vzal lidskou přirozenost, stal se člověkem - tělem (tělo v tomto způsobu vyjádření zastupuje celého člověka i s jeho duševní vybaveností). V Ježíši Kristu je však jen jedna osoba, a to osoba božská, která v sobě spojuje lidskou i božskou přirozenost.

Pohyblivé jesličky v kostele Narození Panny Marie, Vranov u Brna

Fulton. J. Sheen se nám snaží přiblížit tuto situaci následujícím přirovnáním: „Křesťanství je vtělením Osoby věčného Boha, začátek doby lidské přirozenosti toho, který je bez začátku i konce. Když půjdu k tabuli a napíši slovo „lásky“, idea lásky nezačíná existovat

v této chvíli, existovala vždy, řadu let v mé mysli. Co se aktuálně stalo, že totiž láska se stala křídou a přebývá na tabuli. A tak také, když na sebe vzal Kristu lidství v lůně své Matky Marie, *věčné Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.*

Když se modlíme Anděl Páně, chceme prožívat tajemství Božího příchodu na svět v intenzivním spojení s Bohorodičkou, která nás jako dobrá Matka povzbuzuje k tomu, abychom na tuto úžasnou skutečnost nikdy ve svém životě nezapomínali a věrně také podle ní jednali. Spolu s Pannou Marií máme v této rozjímavé modlitbě z hloubi srdce děkovat za tento nesmírný projev Boží lásky vůči každému z nás.

Proto je také pochopitelná pečlivá snaha o zachování této modlitby v církevní tradici.

Už v 11. století se objevuje zvyk, že se po večerních žalmech v chóru přidávala modlitba k Panně Marii a zvonilo se přitom zvonečkem. Aby se určila doba, jak dlouho se má zvonit, řeklo se, že se bude zvonit třikrát, po dobu jednoho Zdrávasu. Normandská synoda r. 1061 zavedla ten zvyk i do farností. Ve 12. a 13. století se tento zvyk rozšířil v Evropě. R. 1327 jej zavedl Jan XXII. v Římě.

O něco pozdější je zvyk modlit se Anděl Páně ráno. Stal se obecným v Evropě asi v polovině 15. století. Nejstarší dokument, který o tom mluví, jsou Konstituce Tomáše I., opata na Monte Cassinu (1285-88). Nařizují, aby kostelník zvonil také „k Zdrávas Maria, večer a ráno“. Polední zvonění mělo zpočátku jiný význam. Ve střední Evropě (záznamy mluví také o Olomouci) se zvonilo v pátek, ke cti umučení Páně. Kalixt III. nařídil zvonění denní s modlitbou tří Zdrávasů za pomoc proti Turkům. R. 1472 se polední zvonění nařizuje královským dekretem ve Francii. Všeobecný se stává zvyk ve století 16. Česky se zvonění říká „klekání“. Magistrát města Prahy nařídil, aby se ve všech pražských kostelech zvonilo současně, aby mohli všichni lidé kleknout, jakmile uslyší zvony.

Tehdy už se vyskytuje modlitba Anděl Páně v té formě, jak se užívá dnes a jak ji r. 1724 schválil Benedikt XIII.

Tato modlitba v sobě skrývá poselství o tom, že Bůh se stal člověkem, abychom my nepatrní a lehce zranitelní lidé mohli mít účast na Jeho životě. Přišel na svět, aby mluvil lidskými ústy, uzdravoval lidským dotykem, trpěl v lidském těle a pak se nám v něžné lásce daroval ve svém slově a svátostech, které ustanovil. Modlitbou Anděl Páně můžeme být inspirováni k živé účasti na adventní a vánoční liturgii.

Proto bych Vám všem, drazí věřící, chtěl popřát do letošního adventu a vánočních svátků co nejvíce radosti, jistoty a pokoje v dotyku s tajemstvím Kristova vtělení.

P. Lohelius

Použitá literatura: T. Špidlík: Prameny světla, Řím 1981.

F. J. Sheen: Rejoice!, New York 1984.

Liturgický kalendář

Prosinec 2002

1. neděle	1. NEDĚLE ADVENTNÍ
3. úterý	Památka sv. Františka Xaverského, kněze
6. pátek	Sv. Mikuláše, biskupa První pátek v měsíci
7. sobota	Památka sv. Ambrože, biskupa a učitele církve
8. neděle	2. NEDĚLE ADVENTNÍ
9. pondělí	Slavnost PANNY MARIE, POČATÉ BEZ POSKVRNY PRVOTNÍHO HŘÍCHU
13. pátek	Památka sv. Lucie, panny a mučednice

14. sobota Památka sv. Jana od Kříže, kněze a učitele církve
 15. neděle 3. NEDĚLE ADVENTNÍ
 22. neděle 4. NEDĚLE ADVENTNÍ
 24. úterý Večerní mše z vigilie Gloria, Krédo (při slovech „Skrze Ducha Svatého...“ se pokleká).
 25. středa Slavnost NAROZENÍ PÁNĚ (při slovech „Skrze Ducha Svatého...“ se pokleká).
 26. čtvrtek Svátek Sv. Štěpána, prvomučedníka
 27. pátek Svátek sv. Jana, apoštola a evangelisty
 28. sobota Svátek sv. Mlád'átek, mučedníků
 29. neděle Svátek Svaté rodiny Ježíše, Marie a Josefa

Přehled vánočních bohoslužeb v Košířích

Sv. Jan Nepomucký Nejsv. Trojice

úterý 24.12.	Vigilie	16:00	
	Půlnoční	24:00	
středa 25.12.	Slavnost Narození Páně	9:00	11:00
čtvrtek 26.12.	Sv. Štěpána	9:00	11:00
pátek 27.12.	Sv. Jana	17:30	
sobota 28.12.	Sv. Mlád'átek	17:30	
neděle 29.12.	Svatá rodina	9:00	11:00
úterý 31.12.	Poděkování a prosba	16:00	17:30
středa 1.1.03	Panny Marie Matky Boží	9:00	11:00
neděle 5.1.03	Zjevení Páně	9:00	11:00
neděle 12.1.03	Křtu Páně	9:00	11:00

Oznámení

- **Mikulášská besídka** se koná ve **čtvrtek 5. prosince** ve farním sále kostela sv. Jana Nepomuckého po mši sv. pro děti, která bude sloužena v 17,30. Začátek besídky v 18,20. Zvání jsou nejen děti, rodiče a mládež, ale všichni naši farníci.
- **Katecheze dospělých a společenství mládeže budou v sobotu 7.12. po večerní mši sv.**
- **Farní duchovní obnova** bude **v sobotu 14.12. od 15,30 hod.** u sv. Jana Nep.
- Tradiční **Předvánoční posezení mládeže u Betléma** s nadílkou se koná **v sobotu 21. prosince** po mši sv. ve farním sále kostela sv. Jana Nepomuckého.

Okénko víry

Malý katechismus v číslech od 1 do 10 -pokračování - pod číslem 4

4 byly řeky v ráji:

Tigris, Eufrat, Gehon, Fišon.

4 jsou neděle adventní.

4 jsou velcí proroci:

Izaiáš, Jeremiáš, Ezechiel, Daniel.

4 jsou evangelisté:

Matouš, Marek, Lukáš, Jan.

4 jsou účinky křtu svatého:

*zahazuje hřích dědičný,
odstraní všechny hříchy osobní, které byly spáchány před křtem,
odpouští všechny tresty za hříchy,
vlévá do duše milost posvěcující.*

4 jsou známky pravosti Církve:

jedna, svatá, všeobecná a apoštolská.

4 jsou vlastnosti víry:

všeobecná, pevná, živá a stálá.

Na čtverý úmysl se koná mše svatá:

*abychom Boha náležitě ctili a chválili (oběť chvály),
abychom Bohu za všechna dobrodíní děkovali (oběť díků),
abychom spravedlnost Boží usmířili a odpouštění trestů za hříchy dosáhli (oběť smíření)
abychom vše dobré pro tělo i pro duši sobě i jiným vyprosili (oběť prosebná).*

4 jsou hlavní ctnosti:

*opatrnost,
spravedlnost,
statečnost,
mírnost.*

4 jsou hříchy do nebe volající:

*úmyslná vražda,
sodomský hřích,
utiskování chudých lidí, vdov a sirotků,
zadržování nebo upírání spravedlivé mzdy dělníkům.*

4 jsou poslední věci člověka:

smrt, soud, nebe, peklo.

Čtvero je tajemství posvátného růžence:

radostná, světlá, bolestná, slavná.

Pokračování příště

OHLÉDNUTÍ ZA TEREZKOU

Autentická fotografie sv. Terezie od Dítěte Ježíše

Koncem tereziánského měsíce října, v němž si v liturgii připomínáme dvě světice pod jménem Terezie - 1. října sv. Terezii od Dítěte Ježíše a 15. října sv. Terezii od Ježíše - dvě panny a zároveň učitelky Církve, jsme se v počtu dvaceti dvou košířských farníků vydali tentokrát za kulturou. Byli jsme pozváni do Divadla komedie paní Lucii Nebeskou, naší farnicí, která vystupuje v hlavní roli sv. Terezie od Dítěte Ježíše v představení s názvem "Terezka".

Představení mělo zcela komorní ráz, hlediště bylo instalováno jako součást pódia a všechny scény se odehrávaly převážně v jednoduchém interiéru karmelitánského kláštera, jehož komunitu tvořily kromě hlavní představitelky ještě další čtyři sestry.

Záměrem představení nebylo pouhé popisné zachycení života světice z Lisieux, ale na pozadí jejího osobního dramatu víry bylo možné sledovat obecnější téma duchovního a náboženského života. Velmi výrazně se projevoval kontrast postojů k Bohu a ke světu u mladé karmelitky a ostatních sester komunity. Zbožnost sester je záměrně vystupňována do vypjaté polohy strachu z trestající Boží spravedlnosti, důrazu na přísnou askezi s co největší mírou skutků sebezapření a osobní oběti. Některé projevy této zbožnosti mají až neurotickou podobu např. v zastydlé a vnitřně nezvládnuté a Bohu nedostatečně zasvěcené čistotě sestry Magdalény nebo v tvrdosti srdce sestry Vincenty, která působí dojmem bytosti bez citu a fantazie a počínání hravé, poetické a duchovně vitální sestry je pro ní něčím naprosto nepochopitelným.

Terezie Martinová přináší do kláštera svěží proud zbožnosti, čerpající bezprostřední důvěru z jistoty zakotvené v nevyčerpatelném Božím milosrdenství. Někdy se zdá, že to přehání, jako by vůbec nezáleželo na lidském úsilí, zvláště když je člověk konsternován svou neschopností, limity svého nadání pro praktickou činnost, úskalími vlastní povahy apod. Lidsky nepříznivou situaci chápe světice jako příležitost k postřehnutí Boží milosti, bez níž je člověk ztracen v beznaději vlastní ubohosti. Zde je patrné, jak na Karmelu nalézá Terezie prostředí hluboce poznamenané přítomností španělské reformátorky sv. Terezie od Ježíše z 16. století: sochy, plátna, obrázky připomínající její extáze a myšlenky. Na zdi své první cely mohla Terezie číst dvě z jejích sentencí: „Aut patí aut mori“ (Trpět nebo zemřít): „Misericordias Domini in aeternum cantabo“ (Budu navždy opěvovat Pánovo milosrdenství). /1/ Tento úryvek žalmu působivě zazníval během představení. Jedním z vrcholných momentů je scéna zachycující výraznou proměnu duchovního života sester pod vlivem nadšené, Boží láskou proniknuté Terezie, když jim pomáhá k plné oddanosti milosrdnému Bohu v jejich osobním zasvěcení.

Terezka v podání L. Trmíkové-Nebeské

Podstatným prvkem zbožnosti mladé karmelitky je také apoštolská zanícenost. Proto je právem nazývána patronkou misíí, což nebylo ani v divadelní hře opomenuto. Z dochovaných písemných pramenů je totiž zřejmé, že když Terezie studovala jako novicka a potom jako představená noviciátu řeholi a konstituce Karmelu, byla hluboce zasažena božskými vnuknutími Matky reformátorky. Pod jejím vedením rozpoznávala stále zřetelněji misionářský rozměr svého řeholního povolání.

Nachází u ní něco, s čím se již sama setkala v listopadu 1887, kdy se mohla pohybovat v blízkosti 75 kněží při pouti do Říma: karmelitka se nesmí modlit pouze za obrácení velkých hříšníků, nýbrž i za svatost kněžstva. „Jak je krásné toto povolání, které má za cíl uchovat čerstvou sůl, jež je určena duším! Toto povolání je povoláním Karmelu, neboť jediným účelem našich obětí je být apoštolem apoštolů a modlit se za ně, zatímco oni evangelizují duše“ (Cesta k dokonalosti, kap. III. , závěr).

V červenci 1896 pózuje před Celininým fotoaparátem a v ruce drží svitek, na nějž si opsala následující sentenci Terezie z Avily: „Dala bych tisíc životů za spásu jedné duše“ (Cesta k dokonalosti, kap. I.). Tato věta se u ní často opakuje. /2/ V divadelní hře kreslí Terezie na stěnu moře a na něm loď plující k majáku. Tím je vyjádřeno její převažující zaměření na spásu jako smysl života.

Další epizody z prostředí kláštera mají ukázat vztah Terezie k Dítěti Ježíši. Představená jí svěřuje na starost sošku Božského dítěte, aby o ni pečovala a postarala se o její zdobení. Tato skutečnost je doložena ze životopisných zpráv: „Terezie měla za úkol zdobit sochu květy. Se zvláštním zalíbením vkládala polní květy do širokého koše, který visel asi metr nad zemí. Aby si však nerozhněvala matku Heřmanu, která tvrdila, že jí vůně květin nedělá dobře, dávala tam často květy umělé. Podstavec, který tam tehdy stál, byl kulatý a nejčastěji byl obtočen kartonovým papírem a větvemi, na nichž byli připevněni vycpaní ptáčci. Ve sváteční dny se na podstavec věšely i krajky a dečky. Terezie obarvila Ježíškovu tuniku narůžovo a vetkala do ní zlaté nitky. Od té doby byl Ježíškův šat už několikrát znovu obarven. Vitřina, která tam dnes stojí, tehdy neexistovala, a na podstavci nebyl nápis: „Jésus de Thérèse.“ /3/

Mohutný ohlas této tereziánsky laděné mystiky nacházíme i v našem českém prostředí, zvláště v souvislosti se světoznámým, ale mnohým Pražanům bohužel neznámým, Pražským Jezulátkem na Malé Straně a s jeho mnohými obměnami v našich kostelích.

Nejde však jen o vnější formu úcty, ale o něhou prozářený, hluboce lidský a zároveň milostí Boží ovlivněný projev lásky k vtělenému Spasiteli, což je patrné i v naší české poezii od doby barokní inspirované tereziánskou spiritualitou např. v díle českého básníka a hudebního skladatele Adama Michny z Otradovic nebo v mnohých lyricky laděných lidových vánočních písních.

Divadelní hra o Terezii obsahuje také epizodu z její obláčky, o níž je zmínka v jejím prvním rukopise: „Když jsem naposledy objala svého `milovaného krále` (tak říkala svému otci – pozn.red.), vrátila jsem se do klauzury, a první věc, již jsem si v křížové chodbě všimla, byl můj malý růžový Ježíšek, který se na mne usmíval obklopen květy a světly, a hned vzápětí můj zrak spočinul na sněhových vločkách - klášterní dvůr byl celý bílý, právě tak jako já...“ /4/

Rád bych těmito řádky také poděkoval herečce, paní Lucii Nebeské, za její milé pozvání našich farníků do divadla i za poctivou snahu o věrné zachycení osobního profilu svaté karmelitky, s přáním hojnosti Božího požehnání do dalšího uměleckého úsilí.

/1,2,3,4./ podle knihy od Pierre Descouvemonta Helmuth Nils Loose: "Terezie z Lisieux", Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 1997.

P. Lohelius

Rok sv. růžence

V listu sv. otce „Novo millennio inuente“ u příležitosti příchodu Velkého Jubilea vyjádřil sv. otec přání, aby nás na cestě ke Kristu – poslednímu cíli našeho konání a života – provázela P. Maria, které zasvětil III. tisíciletí. Při tom vyzval věřící, aby rozjímali o Kristu. Toto přání vyjádřil papež 2 symbolickými gesty:

- podepsal apoštolský list „Rosarium Virginis Mariae“ – růženec P. Marie, kde navrhl pět nových tajemství
- vyhlásil rok od října 2002 do října 2003 za Rok růžence. Je to rok, na který připadá jak 25. výročí papežova pontifikátu, tak i 120. výročí encykliky „Supremi apostolatus officio“ papeže Lva XIII., která zahájila sérii dokumentů věnovaných právě růženci.

Pravděpodobně nejpřekvapivější je uvedení pěti nových tajemství. K současným třem tradičním – radostným, bolestným a slavným – přidává sv. otec další, a to tajemství světla. Současná série tajemství o Kristově narození a mládí, o jeho utrpení a následném Vítězství totiž jakoby „vynechává“ dobu Ježíšova aktivního zvěstovatelského působení, jímž lidem ukazoval světlo v temnotách jejich životů. Pět nových „tajemství světla“ jsou tato:

1. Ježíš, který byl v Jordánu pokřtěn
2. Ježíš, který proměnil v Káni vodu ve víno
3. Ježíš, který učil o Božím království a vyzýval k obrácení
4. Ježíš, který se proměnil na hoře Tábor
5. Ježíš, který ustanovil Eucharistii

Osobně se přiznávám, že pro mě zprvu bylo zavedení těchto nových tajemství velkým překvapením, řekl bych, že snad i šokem. Děje se zde zásah do něčeho, co celá staletí znamenitě sloužilo církvi a jejím věřícím, na čem vyrůstali největší světcí našich dějin a co patří neodmyslitelně k nejcennějším pokladům církevní tradice. Avšak nových pět tajemství ta stávající nijak neruší a nemění, nýbrž je vhodně doplňují a dodávají tak modlitbě růžence nový rozměr – obohacují ji. Sv. otec o tom píše: „Zahrnují veřejný život Spasitele od křtu v Jordánu až k počátku utrpení. Tento podnět má za cíl rozšířit horizont růžence, aby těm, kteří se ho modlí se zbožností a ne mechanicky, bylo umožněno ještě hlouběji pronikat do obsahu Radostné zvěsti a utvářet stále více svůj život podle života Kristova“.

Zdroj: L' Oservatore Romano, Světlo

Jan Fridrich

Podzimní výlet do Dobříše

Jako jeden z účastníků tohoto výletu bych se s vámi chtěl podělit prostřednictvím farního listu, (který tak, jak jsem přesvědčen, rádi čtete) o trochu z toho, co jsme zažili. Nebyla to žádná velká túra do neznáma, ani dobrodružství s cílem nalézt poklad. Přesto dost z toho, s čím jsme se setkali a viděli nelze popsat slovy, protože to člověk třeba jenom cítí v sobě či v gestech druhých. To byl asi důvod našeho výletu – zažít společný prožitek, který je krásný tím, že ho sdílí více lidí. Pak nezáleží na tom, jaké je počasí, co se děje kolem, ale na nás samotných.

Vyrazili jsme v sobotu ráno z autobusového nádraží Na Knížecí. Potěšilo mě, že dorazili i ti, kteří to mají už daleko (např. z Benešova) nebo ti, kteří k nám do farnosti nechodí, ale výletů se zúčastňují, což svědčí o tom, že takové výlety můžou zaujmout více než čekáme. Navíc se k nám přidali i nové tváře – dvě sestry ze Smíchova.

Autobus nás dovezl až do Dobříše. Hnedle nás ovanul syrový vzdoušek z místních komínů, kde se snad ještě topí uhlím, a tak jsme se neprodleně vypravili na místní rokokový zámek, který je veřejnosti otevřen od roku 1996. Předtím sloužil jako místo k setkávání spisovatelů. Při průchodu vstupní bránou je každý sledován bdícími kamennými oky po stranách. Na prostranství za bránou je třímetrový napoleonský voják s puškou přes rameno, který vše hlídá. Často se tam zřejmě pořádají svatby, protože jsme zahlédli nevěstu, ale to už nás čekala paní průvodkyně. Byla překvapena, že se ten den našlo několik zvědavců k tak brzké prohlídce zámku. Samotná prohlídka není moc velká. Prochází se jen jedno patro v jedné části zámku. Možná je to asi i tím, že vlastníci, bydlící v Rakousku, se do Dobříše čas od času podívají.

Hned v přízemí ve větší hale je vystaveno několik obrázků s miss ČR. Pak v prvním patře už následuje typická prohlídka. Majitelé zámku měli zřejmě v oblíbě Itálii, proto je tam hodně salónek v italském stylu nebo mají aspoň lustry z italského štípaného skla. Mě překvapil lovecký salónek, kde jsem čekal, že budou zbraně a trofeje a místo toho tam byly lovecké úspěchy zaznamenány na obrazech. Největší místnost, dříve taneční salónek, ale stála za to. Dnes se tam konají koncerty a

filmují české pohádky. Během prohlídky jsme měli štěstí, že se venku přehnal prudší déšť a když jsme vyšli ven, tak už jen kráਪalo. K zámku patří i krásná zahrada. Jedna její část je ve francouzském stylu, druhou tvoří anglický park. Tam už jsme se nepodívali. Zmiňuji se tady o tom, protože jsem tam byl dříve a moc se mi park líbil. Za zámek je rybník, kde jak jsme se dověděli, chovali dříve ondatry.

Naproti zámku je kostel, kde jsme našli trochu ticha. Po příchodu ven se ozvalo kručení v žaludku a za rohem se nabízela příjemná hospůdka. Museli jsme se důkladně

posilnit na cestu do Mníšku pod Brdy. Stihli jsme i krátce koupit něco na zahřátí pro Vojtu P.. Nebyla mu zima, ale měl narozeniny a tak jsme mu poblahopřáli (na pískovišti – viz foto).

Pak jsme se vydali na návštěvu do místního nového farního centra. Při stavbě pomáhali kluci a holky ze Stodůlek, které jsme tam viděli upravovat hřiště. Teprve letos bylo farní centrum dostavěno a vysvěceno. Už tu pořádají spoustu akcí. Jednou do měsíce se scházejí, aby dohromady oslavili narozeniny těch, co je v tomto měsíci měli. Interiér je zařízen moderně.

Na cestě nás zastihl slejvák, hned potom ale vysvitlo sluníčko. Kdybych kolem nás neviděl malířské umění podzimní přírody, mýsl bych si, že je Apríl. Po lesních cestách se šlo příjemně. Jednou jsme ztratili nakrátko značku, protože jsme se dostali do míst, kde byly čerstvě pokácené stromy. I cesta se tam vytratila. Pak jsme přešli pár vesnic s nově postavenými domy (to našťestí nebylo kvůli povodním, protože jsme šli poměrně vysoko) a po třinácti kilometrech dorazili už mírně (nebo více) unaveni do Mníšku pod Brdy. Poslední úsek cesty jsme šli rychle, aby děvčata stihla ještě po turistickém výkonu taneční. V Mníšku jsme měli válečnou poradú. Usnesli jsme se, že ti co mají v nožkách dost, oslaví závěr výletu pod střechem než přijede autobus do Prahy. My zbylí a vytrvalí jsme se vydali k poutnímu místu Skalka, tyčícím se nad Mníškem na skále. Pookřáli jsme v cukrárně a vrhli se na strmé stoupání. Chtěli jsme si ušetřit kilometry, proto jsme šli zkratkou – cestou necestou a do posledního úseku k vršku jsme se doslova vydrápali.

Roku 1693 tam Mníšecký pán nechal vybudovat architektem Kr. Dientzenhoferem kapli sv. Marie Magdaleny. Zvláštností stavby byla vnitřní krápníková výzdoba napodobující interiér jeskyně. Současně s kostelíkem byl postaven klášter a poustevna. Mezi kostelíkem a poustevnou je 14 kapliček křížové cesty.

Nahoře bylo trochu větrno a už se začalo stmívat. Vyslali jsme pozdrav druhým dole a vydali se cestou, kudy pravděpodobně chodil rodák Kája Mařík, do Řevnice na vlak. Úzká pěšinka mezi stromy, které jen hrály pestrostí barev při zapadajícím sluníčku byla okouzlující. Pak se ale setmělo a v lese jsme začali být více opatrní, abychom nezahučeli do bahna. Na posledním úseku nám už našťestí i v lese začali svítit lampy. Při představě, že tudy chodil Kája s kufrem, jsem ho začal obdivovat. Asi si ty knížky budu muset konečně někdy přečíst. A tady vidíte k čemu je takový výlet třeba i dobrý.

Ještě abych nezapomněl: Do Prahy jsme se vrátili všichni zdraví a v pořádku.

V. D

PODĚKOVÁNÍ MUDr. Horákové za vyléčení bércového vředu.

Přesný léčebný postup dr. Horákové mě ve velmi krátkém čase vyléčil tento vleklý neduh. Při mém věku 81 let to považuji za zázrak neboť v těchto letech se vše špatně hojí. Musím také podotknout, že jsem odložil hůl o kterou jsem se opíral. Spím nyní bez jakýchkoliv bolestí a ani nepocítuji, že jsem měl bércový vřed a obtíže s nohama.

Vděčný Antonín Kloud, Bražná.

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger
Technická redakce:	J. Brůček
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	170 výtisků
	Neprodejné